

Пише: Срђа Трифковић
уторак, 27 август 2024 18:51

Ову колумну пишем у првом лицу јединине. Реч о теми која изискује лично опредељење не само сваког житеља Србије већ и сваког припадника српске нације. Сматрам целу дебату о литијуму судбинским тестом свију нас.

Нисам никада био Вучићев мрзитељ. Врло дуго (можда и предуго) допуштао сам барем могућност да су неки његови потези – по питању Косова и Метохије пре свега – плод погрешне процене и самоуверене површности својствене његовој личности, пре неголи резултат смишљене зле намере. Нисам га сматрао неким успешним политичарем, а камоли државником, наравно. Увек ми је била иритантна његова кич мелодрама пред камерама, као и његова театрална обраћања нацији. Ипак сам дуго допуштао могућност да је слабић као човек и доказано слаб лидер, али да није исконски злокобан и лош лик.

Литијум ме је преломио. Његова хистерична задртост – свађалачка, понижавајућа за сваког иоле рационалног човека – необјашњива је и неопростива. Не знам који су стварни мотиви Александра Вучића да Србију гура у један пројекат који нема ни зрно зрно економског оправдања за катастрофалне последице које носи, али видим да он то чини на начин који га коначно раскринкава као непријатеља земље и нације на чијем је челу.

Ово су тешке речи. Погледајмо дакле чињеницама у очи. Главни Вучићев аргумент за копање литијума у Србији, онај који стоји насупрот свим еколошким аргументима против, јесте наводно економско благостање које би рударење, а затим и остатак ланца снабдевања заснован на њему, требало да донесе држави и грађанима.

Не знам који су стварни мотиви Александра Вучића да Србију гура у један пројекат који нема ни зр

Пише: Срђа Трифковић
уторак, 27 август 2024 18:51

Не знам који су стварни мотиви Александра Вучића да Србију гура у један пројекат који нема ни зр

Пише: Срђа Трифковић
уторак, 27 август 2024 18:51

